

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА АЗ КАТО ПРЕСЕЧКА

chitanka.info

Ярко оранжева, с цепка до над средата на бедрото полата се притисна към краката ми като жива. Само за малко не ми покриваше глезените. Сакото се разтваряше една идея повече от необходимото. Не посмях да си махна сутиена, иначе щях да изглеждам съвсем като в списанието, където прочетох за костюма на успеха. Дадох за него цялата си заплата. В материала ставаше въпрос как да се облечеш, за да постигнеш каквото искаш. Щом го видях на витрината, разбрах, че това е моят костюм. Костюмът на моя успех, на майка ми ще кажа, че е втора употреба, за да не ми завиди.

Часът минаваше един, но на етаж не се мяркаше жива душа, та никой не ме видя, че се преобличам в тоалетната. Редакторската стая все още спеше с надеждата тежкият махмурлук от снощното празнуване на годишнината на телевизията да ѝ се размине. От бюрото на „борчето“, т.е. на шефката, ѝ се присмиваше бутилка минерална вода, охранявана от флаконче аспирин, на шишето с черен маркер беше написано: „Не пий!“ и да изпускахме някакви събития, на кой му пука, така и така правим само по едно емисия на ден, колкото да не ни вземат лиценза, така е днес, утре как ще бъде не е ясно, може и по пет емисии да правим. Телевизията е динамично нещо. Разтворих си една таблетка и я изпих, защото ме болеше глава. Не от препиване, а от недоспиване. От купона си тръгнах рано и до три часа писах концепция. „Борчето“ се изпусна, че предстоят промени, тръгват нови предавания. Тя като си пийне, всичко си казва. Готина е. Креци, обижда, псува, ама е с меко сърце. Влезеш ли ѝ под кожата е твоя за винаги. Тя затова е на тоя хал. Така и не се е омъжила, а върхът на кариерата ѝ са новините в шибаната кабеларка, няма къде да върви, гони петдесетте. Тя ме уреди тук. Познават се с майка ми. Тя също е журналистка, майка ми имам предвид. Аз вървя по нейния път. Професионално. Иначе — не. В никакъв случай. С баща ми са се оженили, защото забременяла. Били са заедно само десетина месеца. Общо взето заради мене. Почти не го познавам. Живеем по квартири. Сменяме ги през няколко месеца, както майка ми сменя вестниците, в които работи.

Не че измислих гениално предаване, но сега беше моментът да стигна до шефовете, сред тях има хубави мъже, успешни, богати. Все някой ще ме забележи.

Компютрите бяха изпаднали в клинична смърт. Ужасно стари бяха, някои дори и мишки си нямаха, но ние работехме на тях, чак пушек се вдигаше. Открих хакера в стаичката му да събира компютър от резервни части и да му говори нежно, казах му, че имам да пиша нещо спешно, а той вдигна към мен мрежестото си лице, прорязано от бръчици като географска карта и се изхили:

— Много си се разработила.

Приличаше на остарял каубой. Измърмори, че ще пусне заявка за уред за трошене на ръце, понеже някой кретен ноцес изключил сървър, после извърши някакви шамански действия около контакта и по клавиатурата на въпросния сървър и компютрите тръгнаха.

— Ще ти дадат тиквен медал — чух го да вика след мене, но не му обърнах внимание.

Набрах си концепцията, принтвах я и веднага я изтрих, за да не ми я гепи някоя пъргава колегка. Качих се на директорския етаж и, о, ужас, видях пред себе си, за щастие в гръб, грандиозния задник на „борчето“. Не трябваше да ме вижда. Щеше да се обиди, че я прескачам, а отгоре на всичко днес бях дежурен репортер, което означаваше, че трябва да търча, където ме прати. Да, но от друга страна като всеки вторник по това време шефовете се събираха на програмен съвет при директора Димов.

Такъв шанс не е за изпускане. По принцип секретарката не допуска до него, ако той не те е повикал. Не че се стремя конкретно към Димов. Животът ме е научил да взимам каквото ми падне и когато ми падне. Като с яденето — когато има, каквото има и колкото има, но, кой знае... Чувала съм, че Димов си пада по хубавите жени и харесва нестандартни идеи и постъпки. Не искам с мен да става като с майка ми. Ще се реализирам като жена. Не съм грозна. Натурална брюнетка със зелени очи, все ще я избутам някак тая българска филология. Искам щастлив брак и ще го имам. А щастие без пари няма, убедена съм. Доста филми съм гледала, знам как е.

С грацията на носорог „борчето“ се отдалечи по коридора, а аз се шмугнах в първата изпречила се пред очите ми врата. Малкото помещение ухаеше на кафе. Върху плота до кафе машината имаше табла с димящи чашки, а секретарката сипваше мляко в порцеланова каничка с гръб към мене. Грабнах таблата, стиснах папката с концепцията под мишница и влязох в заседателната зала, където около

кръглата маса се караха членовете на програмния съвет. Развял рошава грива шефът на музикална редакция обвиняваше редакторката на дублажа — безформена телевизионна хиена в пенсионна възраст, че взима от артистите пари, за да ги уреди в някой сериал. Тя пък крещеше на директора, че е длъжен да я защити от лъжите на „този откровен гей“, директорът с каменно изражение искаше обяснение от главната продуцентка защо някои бизнесмени казват, че си плащат за предавания, а в телевизията не влиза нито стотинка, тя пък предупреждаваше техническия директор да не ѝ подслушва домашния телефон, защото щяла да му прати когото трябва. Всичко това ставаше едновременно, съвсем като на кино. Сервирах кафетата бързо, за да се добера до Димов преди останалите да осъзнаят, че не съм секретарката.

Техническият заплаши продуцентката, че ще разкаже какви сексуални разговори с кой точно политик води, а освен това бил записал цялата звукова картина от спалнята ѝ. Крежка и слаба в бялата си рокличка, тя рязко бръкна в чантичката си и аз затаих дъх. Тя обаче не извади пистолет, а кутия „Парламент“ и след две компресорни дръпвания заяви със спокоен и овладян тон:

— Виж какво, долен доносник, ако имаш сексуални проблеми, не съм аз жената, която ще ти ги реши. Не съм за твоята уста лъжица, разбра ли?

Тя понечи да тръсне пепелта, но се усети, че директорът Димов за пореден път е забранил пушенето, и я угаси в чинийката от кафето.

— Искам всички да знаете — продължи дамата, — че няма да вкарвам в тая ебана телевизийка пари, които да пълнят джобчетата на оня тулуп и някои негови подлоги, имам предвид вас, ако не съм се изразила достатъчно ясно.

Зяпнах от изненада и възхищение. Ако можех, бих я изпила с очи, за да стана и аз толкова смела и решителна. Защо бе с рокля? Може би това беше нейната дреха на успеха. Така и не усетих кога се възцари подозрителна тишина.

Огледах се стреснато. Очите на присъстващите бяха вперени в мен. Тлъстата от дублажа завистливо фиксираше костюма на успеха. Не заради изказването на продуцентката бяха млъкнали, а заради мен. Сред всеобщото недоумение подадох папката си на директора Димов.

— Извинявайте за начина, по който влязох — казах бързо. — Аз съм Светла от новините, ако не си спомняте. Това е моя идея за предаване.

Техническият ме оглеждаше, все едно ме събличаше. Ръцете ми се разтрепериха и изпуснах таблата, заедно с кафето на Димов. Подносът се приземи меко на дебелия мокет, но в ушите ми отекна оглушителен трясък.

— На каква тема е разработката ви, колежке? — попита Димов.

Погледите ни се срещнаха и в неговия зърнах нещо повече от професионален интерес.

— Младежка игра с награди. Състезание — изстрелях. — Ще излезе евтино, даже ще си върне инвестициите: ефирните телефони са с добавена стойност, а и много фирми дават на бартер...

Очите на продуцентката се присвиха като на котка.

— Страшно интересно — прекъсна ме Димов. — Колеги, мисля, че важноста на предложението си заслужава да прекъснем едно толкова отговорно заседание. Само че...

Техническият се облегна назад и столът изскърца. Не ми пукаше, че не ме взима на сериозно, щом самият Димов вече го беше направил.

— ... само че — натърти Димов, — първоначалното обсъждане на всеки проект се извършва в отсъствието на автора.

Той ми се усмихна и ми намигна. И точно в този момент в залата устремно влетя „борчето“, а зад рамото ѝ уплашено надникна секретарката.

— Антрактът беше внезапен, но забавен — подхвърли зад гърба ми продуцентката.

Какво казваше тя вече нямаше значение. Самият Димов ме беше забелязал. „Борчето“ бурно ми обясняваше за някаква извънредна спешна заявка. Уж я слушах, а си мислех, че ми трябва покровител с дебел портфейл, за да не стана като нея.

Час по-късно вече се трудех по задачата. Напоследък кметът на града периодично откриваше по нещо в средата на деня — я част от ремонтирана улица, я градинка, я чешма, а след прерязването на лентата хранеше обилно журналистите. Този път беше пазар с нов покрив и такива цени, че ние с майка ми едва ли бихме могли да си купим нещо повече от бутилка олио. Еднократно, по принцип винаги

взимам такива събития, за да се наям. И майка ми прави така. Тя ли ме научи, или аз — нея, не знам. Навързало ми се е в главата.

Националната телевизия взе интервю от градоначалника. Екип на вражеска телевизия снимаше церемонията едно към едно. За мене остана само шефът на фирмата, която беше платила коктейла. Направих го заради Димов и бъдещото си предаване. „Борчето“ ми каза, че той лично е наредил събитието да влезе в емисията. Значи имаше някакъв интерес, с който съм длъжна да се съобразя. Нали съм вече негов човек. Отнякъде обаче неочаквано изникнаха възможно най-грозната колежка и операторът-философ. Поискаха ми кабела за микрофон, трябвал им за пресконференция в другия край на града. Отказах да им го дам, но философът го изтръгна от камерата. Тръгна да го навива, а пък аз се вкопчих в микрофона и не го пусках, моят оператор не само не ми помогна, а ми заяви, че проблемът си е мой, всъщност не е и мой, а на телевизията, да купели достатъчно кабели. Удържах микрофона, но сакото на успеха остана в ръцете на философа, такава схватка беше. Той го захвърли на един стол и със злобно примирение ми каза да побързам. Завтекох се по боди към шефа на фирмата — спонсор, господинът ме прегърна, допря устни до ухото ми и ми довери, че дал пари за това събитие, просто защото нямало друго по-евтино. Усмихна ми се, обля ме с ухание на скъп парфюм и изчезна сред гостите. Сговни ми се. Възможността да спечеля червена точка пред Димов отиде на кино. Философът с обиден вид прибра кабела и двамата с колежката си пробиха път през навалищата към изхода. Гледах ги и изведнъж осъзнах, че няма за какво да се ядосвам, това беше само досаден епизод, може би последният. Утре Димов ще ме извика и...Къде ми е сакото?

Сакото на успеха го нямаше на стола. И под стола го нямаше.

— Ваше ли е?

До мен стоеше Димов със сакото на моя успех в ръце. Много добре знаеше, че е мое. Тогава защо питаше? Как защо? Защото ме сваляше, защо изобщо беше дошъл? Заради мене, разбира се. Успях! Успях веднъж и завинаги. А се връзвах на философа и грозотията, дето цял живот ще си отразява пресконференции. Има жени, които са толкова грозни, че нямат друг избор освен да са умни. Аз не съм от тях.

Димов с галантен жест ми държа да се облека и ме заведе до шведската маса.

— Предаване като твоето вече е подготвено — каза той. — Заложено е в програмата. Скоро ще се излъчи пилотното.

Точно срещу нас по средата на дългата маса, отрупана с ястия, операторът си тъпчеше джобовете с фъстъци.

— Значи така — въздъгнах, — изработихте ме. Пред всички. А аз, глупачката...

Очите на Димов неспокойно шареха по костюма на успеха. Той махна несъществуваща прашинка от ревера ми и тихо каза:

— Вече не съм сигурен кой кого е изработил.

Операторът ми направи нетърпелив знак да тръгваме и се насочи навън. Димов се пресегна, извади розата от вазата в средата на масата и ми я даде. Очарована забих нос в цветето. Ухаеше на щастие. Когато вдигнах глава, той вече водеше оживен разговор с отказалия ми интервю бизнесмен, това обаче нямаше никакво значение. Нямаше значение и че с предаването нищо няма да стане. Сега вече можех да си правя каквото си искам предаване. А ако искам, мога и да не правя.

Видях само задницата на репортажната кола, която отпрашваше от паркинга. Операторът, който беше и шофьор, за да спестява телевизията от заплати, вероятно беше побеснял, че разговарям с Димов. Да завижда, негова си работа. Това е положението. Птичето веднъж каца на рамото. Димов ще расте, само на 38 е, нали му пише е ге не-то по договорите. Омъжвам се за него и пей сърце. Може да уредя и майка ми в телевизията. Заслужава го жената, сама ме е отгледала, излъчила се е. Тя си знае какво й е. Прави се на железния човек, ама...вече за нищо не става.

Тръгнах пеша. В края на краищата телевизията е само на няколко спирки, няма смисъл да харча пари за билет. Над шосето се носеше мараня от автомобилни изпарения. Поех ги с пълни гърди, а превалилото слънце ги превърна в златна паяжина. Край мен профуча блестящ „Мерцедес“. Може би от чашата вино, която изпих с Димов, а може би от само себе си, ми се стори, че съм в „Мерцедес“-а, а той спира пред непроницаема врата от солидно желязо, която се отваря автоматично. Пред автомобила се разкри потънал в зеленина парк. Покрита с бели камъчета алея, оградена с изрядно подстригани в английски стил храсти ме отведе до окъпана в слънчеви лъчи къща с

тераса на покрива. А там, отпуснал се в люлеещ се стол, се поклащаше Димов, той дръпна от хавайската си пура и си взе питието от сервитьор в бяла униформа. „Мерцедес“-ът спря пред входа, шофьорът ми отвори вратата и ми помогна да слеза. Димов се усмихна, изпи на един дъх искрящото шампанско и демонстративно пусна от терасата блестящата чаша. Тя падна върху мраморното стълбище, разби се и се превърна в малък фонтан от стъклен прах.

Когато стъкленият прах се разсея, аз бях стигнала до студиото. Спрях пред входа да си извадя пропуската. Закачих си го на сакото и чак тогава забелязах Димов в стъкленото предверие до бюрото на охраната. Беше дошъл преди мене, за да изненада приятно. Колко мило! Устремих се към него, но видях, че има и още някой и нещо ме спря. Някаква интуиция. Залепих се за стената на сградата. Вече мразех човека, който разговаряше с него. Не исках да дееля Димов с никого, за нищо не света. В неясната фигура различих оня — тайнствения собственик на телевизията, бизнесмен с особен бизнес, т.е. неизвестен. Носеха се слухове, че върти проститутки по скъпите хотели, но дали е така никой не можеше да каже със сигурност. Страхувахме се от него. Не само аз, всички. Не знам защо. Понякога се появяваше изневиделица в студиото, всяваше ужас със самото си присъствие и си отиваше преди някой да разбере защо е дошъл. На възраст беше по-млад от Димов, но изглеждаше някак опустошен. Лицето му имаше нездрав цвят, косата му оредяваше на темето. Димов говореше, а оня слушаше, потропвайки с мобилния си телефон по китката на другата си ръка. Димов му подаде нещо. Оня го взе и се почеса между краката. Не повярвах на очите си. Това беше моята папка. Папката с моето предаване. Но нали такова предаване вече беше направено?

На Оня му звънна телефонът, той върна папката на Димов и тръгна да излиза. Здравчаваше се. Спотаих се в удължените лилави сенки край храстите. Димов го последва.

— Добре е — чух го да казва. — Върши работа. Но няма смисъл в такова предаване да залагаме на имена. Когато и да поканим, ще иска пари. Увълчили са се. Игрите си печелят от само себе си.

— Къде ходиш? — попита Оня в телефона — Пазариш ли? Добре, пазари по-бързо!

Той затвори и се обърна към Димов:

— Девойката да не създаде проблеми?

Явно се сети за нещо, набра номер и нареди в изящното апаратче:

— Ще пазариш като хората...Няма да купуваш боклуци ти казвам! ...Какво като е дом за сираци? Какво като не са виждали шоколад? Сега ще видят. Аз ще им го дам. Аз правя дарението! Аз! няма да се излагам, чуваш ли какво ти казвам?

— Мацето много го сърби — продължи Димов, след като Оня си свърши разговора. — Има хляб в него, ще го използваме. Бедна е, няма къде да върви. Не вярвам да мрънка.

— Тая мойта жена — поклати глава Оня и си прибра телефона във вътрешния джоб. — Гъзовейките й струват повече... да не стане пис за авторски права?

— Ако не патентова заглавието като търговска марка, нищо не може да докаже — обясни Димо, — а тя няма нито пари, нито акъл за това. Няма да се сети. Пък и... ще се прежаля, хайде от мен да мине.

Димов се засмя, Оня — също. Без съмнение говореха за мен. Гняв, възмущение, обида се разбушуваха в мен в някакъв непознат коктейл, ако това беше филм, героинята би намерила в храстите зареден пистолет и би ги застреляла, а зрителите по някакъв начин биха научили какви престъпници са тези мъже. Аз обаче само стоях вцепенена, докато страстите в мен изкристализираха в унижение. Чудовищно, смазващо унижение. И тогава пак продължих да стоя в спускащите се все по-ниско лилави сенки. Не направих нищо. И изведнъж, ни в клин, ни в ръкав се сетих, че от следващата заплата трябва да купя на майка ми някакви ниски обувки. Жал ми е да я гледам как се мъчи на единствените си с токчета. А за да ѝ ги купя, трябва да получа заплата. А за да я получа, не трябва да мърдам от мястото си.

Пред входа се материализира малък джип, управляван от ефирно същество на около 19 години, изкуствена блондинка. Спря до двамата мъже. Оня се качи, а Димов връчи папката на шофьорката, която го дари с усмивка. Червилото ѝ сто процента беше „Кристиян Диор“.

— И умната — подхвърли Оня през прозореца преди да потеглят.

— Няма страшно — засмя се Димов — Просто поредното маце. Бройчица. Три месеца и вълна. Не ми е за пръв път.

Не ме беше излъгал. Предаване като моето наистина щеше да има. Допуснал беше само една малка неточност: той не знаеше, че ще има такова предаване преди да нахлуя днес в заседателната зала. Кой знае защо се сетих за главната продуцентка. Те с Оня си приличаха по някакъв свой си, необясним начин. А в техния свят аз можех да бъда само пресечка, детайл, покриващ монтажния скок в картината. Недопита чаша, разтреперана ръка или случайно лице, придаващо достоверност на репортажа. Изчаках Димов да си тръгне със служебната кола и влязох в апаратната. Моето време за монтаж вече течеше. Какво пък...Три месеца, три. Добре. Не са се свършили телевизиите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.